

* THE INTERVIEW * **ΝΙΚΟΣ ΠΙΛΑΒΙΟΣ**

Τι να πω για αυτόν τον άνθρωπο; Πραγματικά τα πήγια είναι περιττά. Ότι και να πει κανείς, δεν μπορεί να περιγράψει τον άνθρωπο Νίκο Πιλάβιο. Θυμάμαι αξέχαστα την πρώτη φορά που τον συνάντησα πριν από εξι χρόνια. Τα πόδια μου έτρεμαν λιess και θα έβλεπα τον Μπράντ Πι, η καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά με ένα ανεξήγητο τρόπο. Μέσα σε λίγα λεπτά είναι μεταμορφωθεί σε παιδί, η ψυχή μου γέμισε αθωότητα, απήθεια και αγάπη. Μπορεί να συναντώσα τον Νίκο Πιλάβιο, απλά στην ουσία είναι ραντεβού με τον «Παραμυθά», αυτό πίστευα μέσα μου. Από την στιγμή που τον αντίκρισα, ένιωσα ότι αυτός ο άνθρωπος είναι οικογένεια μου και το ένοστικτο μου δεν έπεσε εξω.

Μετά από εξι χρόνια μπορώ να πω με βεβαιότητα, ότι τον θεωρώ δεύτερο πατέρα μου και του έχω μεγάλη αδιναμία και αγάπη. Έται ποιονό, όταν μου είπε ότι θα έρθει στα Χανιά, άρπαξα την ευκαιρία και του ζήτησα να μιλήσει στο περιοδικό μας. Χωρίς καμία αντίρρηση απλά και με την απελευθερία σαγόνη που τον διακρίνει, δέχτηκε να κάνουμε μια κουβέντα με φόντο το Πατήσι Λιμάνι της πόλης μας.

Ποιος καλός άνεμος σε έφερε στην πόλη μας κύριε «Παραμυθά»; Έγώ έφρω, απλά πρέπει να δώσουμε και μια εξήγηση στους αναγνώστες μας.

Το ότι εδώ και τέσσερις μήνες σχεδόν, η κόρη μου ζει πια μόνιμα στα Χανιά και διδάσκει Υοργα. Ισως να υπάρχει κάτι στο DNA της, αφού όπως ανακάλυψα τελευταία από μία στρατιωτική μελέτη της ιστορίας του Ιπποκού, σήμερα είναι πια των Τεθωρακισμένων, ο προ-προ-προ-προ-πάππους μου ήταν από την Κρήτη, και έψυγε για την Αθήνα γύρω στο 1830!

Γνωρίζω πολύ καλά, ότι είκες επισκεφθεί την Κρήτη το 1973. Έχει απλάξει από τότε το σκηνικό; Τί σου έχει κάνει εντύπωση;

Ομοιογά ότι τότε έμεινα στα Ρέθυμνα και είχα έρθει μόνο για δύο μέρες στα Χανιά. Θα έλεγα ότι τα Χανιά μάλλον την έχουν γίνεται οριετά, σε σχέση με άλλες μεγάλες πόλεις της Ελλάδας, από το θέαμα των ταιμεντένιων πολιτιστικιών, που έχουν αντικαταστήσει τα παλιά, απλά γεωκλασικά κτίρια. Οπάσσο, δεν μπορεί να μην προσέξει κανείς, μια μεγάλη διαφορά, από το 1973, που έχει σχέση με την αύξηση των αυτοκινήτων στους δρόμους, που έχουν φέρει δυνατήλεις στην κυκλοφορία και στο παρκάρισμα.

Τον τελευταίο καρέ έχουν κυκλοφορήσει εξι βιβλία με την υπογραφή σου. Θα ήθελες να μας μιλήσεις πληγα για αυτά;

Ναι, ξαφνικά τον τελευταίο ενάμισι χρόνο, υπήρξε ένα ενδιφέρον για τη σιγυροφική μου δουστειά. Με τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΙΩΣ, έβγαζα τρία βιβλία. Και τα τρία είναι ιστορίες του Παραμυθά - «Οι φίλοι μου», «Οι περιπέτειές μου» και το «Πετώντας ψυπλά» - που ξεκίνησαν από τα σενάρια που έγραψα για την αναβίωση της εκπομπής από την Ε.Ρ.Τ. Τα όλητα τρία είναι με τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ. Αν' ουτά το πρώτο είναι κείμενο με κάποιες ακρέψεις μου για το μεγάλισμα των παιδιών με τίτλο, «Τα ευτυχισμένα παιδιά θέλουν γονείς χωρίς εγώ», που κάποια από αυτά τα κείμενα είκανε εμφανιστεί σαν άρθρο στο περιοδικό ΤΗΛΕΡΑΜΑ. Το δεύτερο, με τίτλο, «Ιστορίες της καρδιάς» είναι μια σειρά από ιστορίες που πρωτόγραψα κατά διαστήματα στο blog μου, και που θα μπορούσε κανείς να τις πει και «παραμυθία για μεγάλους», παρόλο που οι περισσότερες από αυτές

Βασιζόνται σε αθηναϊκές ιστορίες. Το τελευταίο με τίτλο, «Η Αναζήτηση της Απόθετας», δεν είναι δικό μου, αλλά ανήκει στη μεταφραστική δουλειά που κάνω για τα βιβλία του φίλασσου Τζίντου Κρισαναμούρτη. Το ίδιατέρο που έχει αυτό το βιβλίο, είναι ότι δεν υπάρχει στα Αγγλικά, γιατί τα κείμενα είναι δικών μου επιλογής και τα περισσότερα από αυτά είναι από συναρπαλίτες του Κρισαναμούρτη με διάφορους ανθρώπους που έχουν εμφανιστεί σε βιογραφίες του.

Πέρυσι είχαμε την τύχη και είδαμε ξανά τον «Παραμυθό» στην μικρή οθόνη. Πως σου φάνηκε αυτή η εμπειρία; Σου ξύπνησε αναμνήσεις;

Εξαιρετική εμπειρία και δεν μου ξύπνησε καμία ανάμνηση γιατί αυτή τη φορά υπήρχε κάτι που δεν υπήρχε πριν: Ότι ήταν διαυθετικό έγινε από την οικογένειά μου! Έγινε ήμουν αυτή φορά μάλιστα σεναριογράφος και θησαυρούς, ενώ ασκούστηκε –απότομα και μωντέρ – ήταν ο γιος μου σε Κωνσταντίνος: οργάνωσε παραγωγής της κόρη μου στη Μαρία, που έκανε την τελευταία της δουλειά στην τηλεόραση, και οι ζωγραφίες έγιναν από τη γυναίκα μου στη Στεφανία Ταντά. Επίσης, ο άλιτ παραγωγής έγινε με βάση τη σύγχρονη τεχνολογία, που έχει μεγάλες διαφορές από εκείνην που υπήρχε πριν 38 χρόνια που έγινε για πρώτη φορά ο ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ.

Θα σε πάρω σε ένα πιο ευαίσθητο θέμα. Πως πιστεύεις ότι αναπλαμβάνονται τα παιδιά, όποια αυτό το θέμα της κρίσης;

Δεν θα χρησιμοποιούμε τη λέξη, «αναπλαμβάνονται», αλλά θα έλεγα καλύτερα, «ευαίσθηνται». Δεν ξέρω πώς είναι εδώ στα Χανιά, αλλά στην Αθήνα η απειλήφειρα γενικά είναι βαρά και αυτό είναι κάτι που τα ρουφάνε τα παιδιά και τα κάνει να αισθάνονται όπως αυτή τη θλίψη, το φόβο, το θυμό και τη βία που υπάρχει γύρω τους, πρόγραμμα που δεν είναι όχι καν ικανήτερο για την τριψερή πλήθη τους, για την αντεροφή τους.

Ποια είναι τα μεγαλύτερα λάθη που γονείς στην σημερινή εποχή;

Νομίζω ότι το βασικό είναι ένα και είναι το ίδιο με το λόθιο των γονιών από πάντα: Προσπαθάνουν να επιβάλουν στα παιδιά να πραγματοποιήσουν τα όνειρα που κάνουν εκείνοι γι' αυτό, αντί να τα βασιθίσουν απλώς να πραγματοποιήσουν τα δικά τους, ακόμα κι αν δεν συμφωνούν.

Έχεις πάστα στην νέα γενιά;

Ναι. Πιστεύω ότι η γενιά που έρχεται, καθώς και οι επόμενες, θα διαύνει και θα γκρεμίσουν όλο τα ψέματα που υπήρχε στην κοινωνία και που στηρίζονται πάνω σε ίδες, σύμβολα και μύθους, που όπως πια δείχνουν τα πράγματα, δεν έκαναν τη ζωή μας καλύτερη όπως υπόσχονταν. Νομίζω ότι εμείς παρακολουθούμε το γκρέμισμα, που είναι αναγκαίο να γίνει για να κτιστεί κάτι καινούργιο στη θέση του.

Έχουμε Χριστούγεννα στη Λήγες μέρες. Είναι μια γιορτή που συνήθωσαν να πατρεύουν τα παιδιά και αγκάνωνται με μεγάλοι. Από την μια τα έξοδα και από την άλλη το χρόνο που θα διαθέσουν στα παιδιά τους. Κατά την γνώμη σου το πνεύμα των Χριστουγέννων έχει καθετή.

Πρέπει να σου εξαρμολογήθη, ότι δεν μου πένε και ποιητή τα Χριστούγεννα, κι έτσι δεν ξέρω αν έχει καθετή το πνεύμα τους γιατί δεν το έκαναν ωσει ποτέ. Αυτό, σε ένα θαμάρι, αφείται στα ότι από παιδί, αυτό που έκανε μάθει να θεωρώ γιορτή με τα άλιτ της – δηλαδή με δώρα – είναι στη Πρωτοχρονιά. Τα Χριστούγεννα, είναι περισσότερα Ευρωπαϊκή, Καθολική γιορτή, από την άποψη των δώρων που είναι εκείνοι που ορέσει και νοιάζει τα παιδιά, γι' αυτό και τη πατρεύουν όπως πές κι εσύ. Και αυτός, τα δώρα, θα είναι ίσως και ο βασικότερος λόγος άγκους για τους περισσότερους γονείς, που τα οικονομικά τους φέτος δεν και τόσο κατή.

Ακούων τις τελευταίες μέρες, ότι η κρίση έφερε στο προσκήνιο την αγόρι, τη συμμόνια και γενικά κάποια ανθρώπινα στοιχεία που έκαναν γίνει είδος προς εξαφάνιση. Τα συμμερίζεσαι αυτό;

Όχι. Νομίζω ότι έχει φέρει ένα αρνητικά κλίμα φόβου, θυμού και βίας. Υπάρχει μία επιφανειακή αισθήση ύπαρξης κοινών προβλημάτων, αλλά και η συμμόνια που πάει μαζί της, δεν φάνεται, δεν καλπίζεται και δεν προκαθίται από διάφορες ένωσηκές στις οποίες η ίδια και απλώλιστα μέσα στον ανθρώπινη καρδιά ή αιλικής είναι κάτι ένας ευκαιριακός, επιφανειακός συναισθηματισμός.

Πραγματικά μέσα από το περιοδικό μας. Θα ήθελα να δώσεις μια συμβουλή στους επιβούλους γονείς.

Να μην προσπαθούν να εφαρμόσουν στα παιδιά τους διάφορες έτοιμες ποιναργικές μεθόδους που έχουν διαβάσει ή ακούσεις, αύτε να προσπαθούν να αναπραγγάγουν το μωντέλο με το οποίο τους μεγάλωσαν οι δικαύ τους γανείς, αλλά να ακούν θαμιά, με την καρδιά τους, αυτό που έχουν πραγματικά έχουν ψυχοθεραπεύτικά – κυρίως – και πρακτικά τα παιδιά τους. Νομίζω ότι από πάντα εκείνοι που κρείαζονται τα παιδιά, είναι στεργή και φροντίδα και όχι διάφορες ιδέες και μεθόδους και εγωιστική επιβολή τους.

Πάμε στην τελευταία ερώτηση. Άραγε είναι εύκολο να μεγαλώσει κανείς ένα παιδί;

Όχι. Τελείει και παύλα.

